

**PUHE VASTUUNALAISTEN
MAASEUTUTOIMINNANJÄRJESTÄJÄIN
2. YLEISVENÄLÄISESSÄ
NEUVOTTELUKOKOUKSESSA
KESÄKUUN 12 pnä 1920 ²⁹**

Toverit, olen kovin iloinen saadessani tervehtiä teitä, jotka olette kokoontuneet neuvottelemaan maaseututoiminnan kysymyksistä. Sallinette minun kosketella ensin lyhyesti Neuvostotasavallan kansainvälistä asemaa ja siitä johtuvia tehtäviämme ja sitten sanoa muutaman sanan siitä, mitä tehtäviä puolueyöntekijöille nyt mielestäni asetetaan maaseudulla ensi vuorossa.

Mitä tulee tasavallan kansainväliseen asemaan, niin te tietysti olette täysin perillä Puolan hyökkäystä koskevista perusseikoista. Ulkomailla levitetään tästä kysymyksestä loputtomasti valheita, kiitos niin sanotun painovapauden, joka merkitsee sitä, että ulkomailla kapitalistit ovat ostaneet kaikki tärkeimmät lehdet ja 99 prosenttia artikkeleista on lahjottujen sepittelijäin kyhäämiä. Tätä siellä nimitetään painovapaudeksi, ja sen vuoksi siellä voidaan levitellä millaisia valheita hyvänsä. Mitä tulee Puolan hyökkäykseen, niin asiat kuvataan siinä valossa, että bolshevikit esittivät Puolalle mahdottomia vaatimuksia ja aloittivat hyökkäyksen, vaikka te kaikki tiedätte vallan hyvin, että me hyväksyimme jopa kaikki ne äärettömän laajalle ulottuvat rajalinjatkin, joilla puolalaiset olivat ennen hyökkäyksen alkamista. Me pidimme puna-armeijalaistemme hengen säilyttämistä kalliimpana kuin sotaa puolalaisten anastamien Valko-Venäjän ja Liettuan vuoksi. Puolan työläisille ja talonpojille osoittamastamme vetoamuksesta riippumatta me ilmoitimme täysin virallisesti paitsi Kansankomissarien Neuvoston nimissä myös Yleisvenäläisen TpKK:n, Neuvostotasavaltamme ylimmän elimen nimissä erikoisessa manifestissa ³⁰ Puolan hallitukselle, porvariston ja

tilanherrain hallitukselle, että ehdotamme rauhanneuvotteluja sen rintaman pohjalla, mikä silloin oli, t.s. sen rintaman pohjalla, mikä jätti Liettuan ja Valko-Venäjän, ei-puolalaiset alueet, puolalaisille; olimme vakuuttuneita ja olemme nytkin vakuuttuneita siitä, että Puolan tilanherrat ja kapitalistit eivät voi pitää vieraita alueita hallussaan ja että solmimalla meille tavattoman epäedullisen rauhan me voitamme enemmän säilyttämällä puna-armeijalaistemme hengen, sillä jokainen rauhankuukausi tekee meidät kymmeniä kertoja voimakkaammaksi, kun sitä vastoin kaikkia muita hallituksia, m.m. Puolan porvarillista hallitusta, jokainen rauhankuukausi heikentää yhä enemmän. Joskin rauhanehdotuksemme olivat tavattoman pitkälle meneviä, joskin eräät perin hätiköivät ja sanoissa ylettömän vallankumoukselliset vallankumousmiehet nimittivät rauhanehdotuksiamme jopa tolstoilaisiksikin, vaikka todellisuudessa bolshevikit ovat kaiketi toiminnallaan todistaneet riittävän selvästi, että kukaan ei löydä meistä grammaakaan tolstoilaisuutta, niin sittenkin, kun oli kysymyksessä sellainen asia kuin sota, katsoimme velvollisuudeksemme todistaa, että me olemme valmiit suurimpiin mahdollisiin myönnytyksiin.

Olimme valmiit sellaisiin myönnytyksiin, joita ei voi tehdä ainoakaan hallitus; olisimme antaneet Puolalle sellaisen alueen, jota on hyödyllistä verrata muistaakseni eilen julkaistuun asiakirjaan, joka on lähtöisin liittoutuneiden, Englannin, Ranskan ja muiden maiden imperialistien, korkeimmalta elimeltä, ja tässä asiakirjassa osoitetaan puolalaisille itäiset rajat.

Nämä Englannin ja Ranskan herrat kapitalistit kuvittelevat, että he määräävät rajat, mutta luojan kiitos on olemassa muita, jotka päättävät heistä riippumatta näistä rajoista: työläiset ja talonpojat ovat oppineet itse määräämään nämä rajat.

Nuo herrat määräävät Puolan rajat, määräävät ne niin, että ne tulevat kulkemaan paljon lännempänä kuin meidän ehdottamamme. Tämä Pariisista lähtöisin oleva liittoutuneiden asiakirja on havainnollinen osoitus heidän ja Wrangelin tekemistä kaupoista. He vakuuttavat, että he suostuvat solmimaan rauhan Neuvosto-Venäjän kanssa, vakuuttavat, etteivät he tue enempää Puolaa kuin Wrangeliaakaan, mutta me sanomme, että se on hävytön vale, jota he

käyttävät kilpenään, kun he sanovat, että nykyään he eivät anna aseita, vaikka niitä annetaan samalla tavalla kuin muutamia kuukausia takaperin. Tämänpäiväisessä tiedonannossa ilmoitetaan huomattavan sotasaaliin kaappaamisesta — on kaapattu vaununlastillinen uusia englantilaisia kuularuiskuja; tov. Trotski tiedotti, että aivan hiljattain on kaapattu uuden uutukaisia ranskalaisia patruunia. Mitä muita todisteita tarvitsemme näyttääksemme toteen, että Puola toimii englantilaisilta ja ranskalaisilta saamiensa aseiden turvin, käyttää englantilaisia ja ranskalaisia patruunia, toimii Englannin ja Ranskan rahoittamana. Kun nämä ilmoittavat nyt, että Puola itse määrää Puolan itäraajat, niin jokainen ymmärtää, että se merkitsee suoranaista sopimusta Wrangelin kanssa. Jokainen käsittää yleisen tilanteen pohjalla, että Puolan tilanherrat ja Puolan porvaristo käyvät sotaa englantilaisten ja ranskalaisten avustamina, mutta nämä viimeksi mainitut valehtelevat häikäilemättömästi, niin kuin he valehtelivat silloin, kun vakuuttivat, etteivät he olleet lähettäneet mitään Bullittia, kunnes tämä vihdoin palasi Amerikkaan ja esiintyi siellä ja julkaisi ne asiakirjat, jotka hän oli täällä koonnut.

Mutta nämä herrat, herrat kauppiaskapitalistit, eivät voi vaihtaa nahkaansa. Se on käsitettävää. He voivat järkeillä vain kauppiaan tapaan, ja kun meidän diplomatianme ei käytä kauppamiesten menetelmiä, kun sanomme, että puna-armeijalaistemme henki on meille kalliimpi kuin erittäin suuret rajain muutokset, niin he eivät tietenkään käsitä tätä, sillä he ajattelevat vain kauppiaiden tavoin. Kun vuosi sitten tarjosimme Bullittille rauhansopimusta, joka oli erittäin edullinen heille ja erittäin epäedullinen meille, sopimusta, jonka mukaan valtavan suuri alue olisi jäänyt Denikinille ja Koltshakille, niin sitä ehdottaessamme olimme varmoja, että jos rauha allekirjoitetaan, niin valkokaarti-laishallitus ei millään voi pysyä pystyssä.

Kauppiaina he eivät voineet käsittää tätä muuksi kuin heikkoutemme tunnustamiseksi. „Jos bolshevikit myöntyvät tällaiseen rauhaan, niin he ovat siis henkihieverissä”, ja porvarillinen lehdistö on rajattomasti riemuissaan, kaikki diplomaatit hierovat käsiään tyytyväisyydestä, ja Koltshakille ja Denikinille annetaan miljoonien puntien laina. He eivät tosin antaneet sitä kultana, vaan aseina kiskurihintaan, aivan varmoina siitä, että bolshevikit eivät kerta kaik-

kiaan suoriudu. Asia päättyi siten, että Koltshak ja Denikin lyötiin perin pohjin ja liittoutuneiden sadat miljoonat punnat menivät hukkaan. Ja nyt meille saapuu juna toisensa jälkeen täynnä erinomaisia englantilaisia sotavarusteita, usein voi tavata kokonaisia divisiooneja, joissa venäläisillä puna-armeijalaisilla on mainiot englantilaiset asusteet, ja hiljattain eräs Kaukasiasta tullut toveri kertoi minulle, että kokonainen puna-armeijalaisdivisioona on italialaisten jääkärijoukkojen pukimissa. Pahoittelen suuresti, etten voi näyttää teille näiden venäläisten puna-armeijalaisten valokuvaa, joilla on yllään italialaisten jääkärien puku. Se minun on kuitenkin sanottava, että kyllä englantilaiset varusteet johonkin kelpaavat ja että venäläiset puna-armeijalaiset ovat kiitollisia englantilaisille kauppiaille, jotka ovat pukeneet heidät ja suhtautuneet asiaan kaupiaan tavoin ja joita bolshevikit ovat lyöneet, lyövät ja tulevat lyömään vielä monta kertaa. (Suosionosoituksia.)

Samoin näemme käyneen myös Puolan hyökkäyksen suhteen. Tämä hyökkäys on näyte siitä, että ketä jumala (tietenkin jos se on olemassa) tahtoo rangaista, siltä hän ensin riistää järjen. Ententen johdossa on epäilemättä erittäin viisaita miehiä, suurenmoisia poliitikkoja, ja nämä miehet tekevät tyhmyyden toisensa jälkeen. He nostattavat sotaan maan toisensa jälkeen antaen meille mahdollisuuden lyödä ne yksitellen. Mutta jos heidän onnistuisi yhdistyä, — heillähän on Kansainliitto, ei ole ainoatakaan maankaistaletta, jonne ei ulottuisi heidän sotilaallinen valtansa, luulisi, että jos kenen, niin heidän on helppo yhdistää kaikki vihollisvoimat ja suunnata ne Neuvostovaltaa vastaan. Mutta he eivät voi niitä yhdistää. Ne lähtevät taisteluun yksitellen. He vain uhkailevat, kehuskelevat, valehtelevat — puoli vuotta sitten he ilmoittivat nostattaneensa 14 valtiota Neuvostovaltaa vastaan ja olevansa niin ja niin monen kuukauden perästä Moskovassa ja Pietarissa. Tänään sain Suomesta erään valkoupseerin kirjoittaman muistelmakirjasen, jossa kerrotaan hyökkäyksestä Pietariin, ja jo aikaisemmin sain muutamien luoteisen hallituksen venäläisten kadettimielisten jäsenten vastalausejulistuksen, jossa kerrotaan, miten englantilaiset kenraalit kutsuivat heidät istuntoon ja tulkin avulla ja toisinaan mainiolla venäjän kielellä kehottivat heitä muodostamaan oitis siinä samassa hallituksen,

tietenkin venäläisen, ehdottomasti demokraattisen, perustavan kokouksen hengen mukaisen hallituksen, ja kuinka heitä kehoitettiin allekirjoittamaan se, mitä heille tullaan esittämään. Ja kuinka heitä, venäläisiä upseereita, bolshevikien raivokkaita vihollisia, näitä kadetteja kiihdyttikään tämä englantilaisten upseerien ennen kuulumaton häikäilemättömyys, kun nämä käskivät, komensivat urjadnikan äänellä (komentaahan osaa vain venäläinen) istumaan ja allekirjoittamaan sen, mitä heille esitetään, ja edelleen he kertovat siitä, miten kaikki meni myttyyn. Pahoittelen, ettei meillä ole tilaisuutta tehdä mahdollisimman laajalti tunnetuiksi näitä asiakirjoja, näitä Pietaria vastaan hyökänneiden valkokaartilaisupseerien tunnustuksia.

Miksi käy näin? Siksi, että heidän Kansainliittonsa on liitto ainoastaan paperilla, todellisuudessa se on ryhmä julmia saalistajia, jotka vain tappelevat keskenään eivätkä luota lainkaan toisiinsa.

Todellisuudessa he kehuvat nytkin, että yhdessä Puolan kanssa lähtevät hyökkäykseen Latvia, Romania ja Suomi, ja näemme diplomaattisista neuvotteluista aivan selvästi, että kun Puola aloitti hyökkäyksen, niin kanssamme rauhanneuvotteluja käyneet valtiot muuttivat äänensävyään ja ovat tehneet jo ilmoituksia, toisinaan ennen kuulumattoman röyhkeitäkin. Ne ajattelevat asioita kauppiaan tapaan, eikä kauppiaalta voida mitään muuta odottaakaan. Hänestä tuntuu, että nyt on mahdollisuus tehdä loppu Neuvosto-Venäjältä, ja hän alkaa kopeilla. Kopeilkoon. Niin olemme nähneet muidenkin, paljon merkittävämpienkin valtioiden tekevän, emmekä ole kiinnittäneet siihen mitään huomiota, sillä olemme vakuuttuneet siitä, että kaikki Suomen, Romanian, Latvian ja kaikkien muiden Ententestä täysin riippuvaisten porvarillisten valtioiden uhkaukset raukeavat. Puola on solminut sopimuksen vain Petljuran, armeijaa vailla olevan kenraalin kanssa, ja tämä sopimus on aiheuttanut entistä suurempaa mielten katkeruutta ukrainalaisen väestön keskuudessa ja saanut entistä suuremman joukon puoliporvarillisia ja täysin porvarillisia aineksia siirtymään Neuvosto-Venäjän puolelle, ja siksi loppujen lopuksi näemme yleisen hyökkäyksen asemesta vain Puolan hajanaisia sotatoimia. Ja joskin joukkojemme siirtoon oli luonnollisesti hukattava verrattain paljon aikaa, koska ne olivat rajasta kauempana kuin puolalai-

set, ja me tarvitsimme enemmän aikaa niiden kuljetukseen, niin näemme nyt jo, että joukkomme ovat aloittaneet hyökkäyksen, ja viime päivinä ratsuväkemme valtasi Zhitomirin; joukkomme ovat jo katkaisseet etelästä ja pohjoisesta viimeisen Kieviä Puolan rintamaan yhdistävän tien, ja puolalaiset ovat siis menettäneet auttamattomasti Kievin; samalla saimme tietää, että Skulski on eronnut, Puolan hallitus jo horjuu ja hätäilee ja ilmoittaa jo, että he tarjoavat meille uudet rauhanehdot. Tehkää hyvin, herrat tilanomistajat ja kapitalistit, emme milloinkaan kieltäydy käsittelemästä Puolan esittämiä rauhanehtoja. Mutta me näemme, että Puolan hallitus käy sotaa vastoin maansa porvariston tahtoa, että Puolan narodovademokraatit, jotka ovat samaa maata kuin meidän kadetit ja lokakuulaiset, s.o. meitä syvimmin vihaavat vastavallankumoukselliset tilanherrat ja porvaristo, ovat sotaa vastaan, sillä he tietävät, että tällaista sotaa ei voida voittaa ja että sotaa käyvät puolalaiset sotaseikkailijat, eserrät, Puolan sosialistien puolue, ihmiset, joiden keskuudessa havaitsemme eniten samaa kuin on havaittavissa eserrien keskuudessa, nimittäin vallankumouksellisia fraaseja, kerskailua, isänmaallisuutta, shovinismia, narrimaisuutta ja selkärangattomuutta. Nämä herrat me tunnemme. Kun he nyt poltettuaan näppinsä sodassa alkavat vaihtaa paikkoja ministeristössään ja sanovat ehdottavansa meille rauhanneuvotteluja, niin me sanomme: tehkää hyvin, herrat, yrittäkää. Me kuitenkin luotamme vain Puolan työläisiin ja Puolan talonpoikiin; mekin tulemme puhumaan rauhasta, mutta emme teidän kanssanne, Puolan tilanherrat ja Puolan porvarit, vaan Puolan työläisten ja talonpoikain kanssa, ja sitten nähdään, mihin nämä keskustelut johtavat.

Toverit, siitä menestyksestä huolimatta, jota olemme saavuttaneet Puolan rintamalla, tilanne on tällä hetkellä kuitenkin sellainen, että meidän tulee jännittää kaikki voimamme. Kaikkein vaarallisinta sodassa, joka alkaa sellaisessa tilanteessa kuin nykyinen sota Puolaa vastaan, on vihollisen aliarvioiminen ja itsensä rauhoittaminen sillä, että me olemme voimakkaampia. Se on kaikkein vaarallisinta, se saattaa johtaa tappioon sodassa, ja tämä on venäläisen luonteen pahin piirre, mikä ilmenee heikkoutena ja holtittomuutena. Tärkeää ei ole ainoastaan se, että aloitetaan, vaan pitää osata myös kestää ja pitää puolensa, mutta

sitpä me venäläiset emme osaakaan. Ja Venäjän työtätekevät joukot voidaan saada vapautumaan tuosta huonosta tottumuksesta vain siten, että niitä opetetaan kauan, että proletariaatti käy kurinalaista taistelua kaikkinaista horjuntaa ja hoipertelua vastaan ja pysyy lujana.

Olemme lyöneet Koltshakin, Denikinin ja Judenitshin ja suurenmoisesti, mutta emme ole kyenneet lyömään lopullisesti, vaan olemme jättäneet Wrangelin Krimille. Sanoimme: „nyt kyllä olemme voimakkaampia!” — ja sen vuoksi meillä onkin ilmennyt huomattavassa määrin leväperäisyyttä ja holtittomuutta, samalla kun Wrangel saa apua Englannilta. Tämä tapahtuu kauppiaiden välityksellä, ja sitä on mahdoton todistaa. Hän suoritti hiljattain maihinnousun ja valloitti Melitopolin. Viimeisten tietojen mukaan olemme tosin valloittaneet Melitopolin takaisin, mutta tässäkin tapauksessa menetimme sen mitä häpeällisimmällä tavalla juuri sen vuoksi, että olimme voimakkaita. Kun kerran Judenitsh, Koltshak ja Denikin on lyöty, venäläinen antaa vallan luonnolleen ja lähtee lepäilemään, ja asiat jätetään heille; tällä leväperäisyydellään hän saattaa sittemmin tuhoon kymmeniä tuhansia tovereitaan. Venäläisen luonteenpiirteitä on se, että vaikei mitään tehtävää olekaan suoritettu loppuun, sittenkin hän muuttuu leväperäiseksi heti paikalla, ellei häntä kovisteta kaikin voimin. Tätä piirrettä vastaan on taisteltava mitä armottomimmin, sillä se tietää kymmenien tuhansien parhaimpien puna-armeijalaisten ja talonpoikain tuhoa sekä kaikkinaisten nälänhädän aiheuttamien kärsimysten jatkumista. Sen vuoksi sodan suhteen, johon meidät on pakotettu, tunnuksemme täytyy olla kaiken leväperäisyyden poisjuuriminen, vaikka olemmekin voimakkaampia kuin puolalaiset. Kun kerran sota on osoittautunut kiertämättömäksi, niin kaikki sodan hyväksi, ja pienimmästäkin leväperäisyydestä ja velttoudesta on rangaistava sota-ajan lakien mukaan. Sota on sotaa, eikä kukaan selustassa eikä missään rauhantoumissa saa olla täyttämättä velvollisuuttaan.

Tunnuksena tulee olla — kaikki sodan hyväksi! Muutoin emme voita Puolan aatelista ja porvaristoa; saadaksemme sodan loppumaan meidän on kerta kaikkiaan opetettava viimeinen naapurivaltio, joka vielä uskaltaa leikkiä sodalla, olemaan leikkimättä sillä. Meidän on annettava heille sellainen opetus, että he neuvoisivat lapsiaan, lapsenlapsiaan

ja näiden lapsia olemaan ryhtymättä moiseen leikkiin (suosionosoituksia), ja sen vuoksi, toverit, maa-seututyöntekijäin, propagandistien ja agitaattorien sekä kaikkien tovereiden, toimikootpa he nyt millä rauhantyön alalla tahansa, ensimmäisenä velvollisuutena on kaikissa kokouksissa ja virallisissa neuvotteluissa, jokaisen puoluelaitoksen jokaisessa ryhmässä, jokaisessa neuvostokollegiossa pitää mielessä ennen kaikkea tunnus „kaikki sodan hyväksi” ja viedä se läpi hinnalla millä hyvänsä.

Niin kauan kuin sotaa ei ole viety voitokkaaseen päätökseen, meidän on pidettävä huoli siitä, ettemme tee niitä virheitä ja typeryyksiä, joita olemme tehneet useita vuosia. En tiedä, kuinka paljon venäläisen pitäisi tehdä typeryyksiä oppiakseen välttämään niitä. Me pidimme jo kerran sotaa päättyneenä, vaikka emme olleet lyöneet vihollista lopullisesti, sillä jätimme Wrangelin Krimille. Toistan, että „kaikki sodan hyväksi” täytyy olla ohjauseena jokaisessa neuvottelussa, istunnossa, jokaisessa kollegiossa; päiväjärjestyksen ensimmäisenä peruskysymyksenä tulee olla: olemmeko tehneet kaikkemme, olemmeko uhranneet kaikkemme saadaksemme sodan loppumaan? Tässä on kysymys niiden kymmenien tuhansien parhaiden tovereidemme hengen pelastamisesta, joita kaatuu rintaman etulinjoilla. Tässä on kysymyksessä pelastuminen nälänhädältä, joka uhkaa meitä vain sen vuoksi, ettemme ole vieneet sotaa päätökseen, mutta me voimme ja meidän täytyy viedä se päätökseen ja pikaisesti. Tämän vuoksi elämässä on hinnalla millä hyvänsä saatava aikaan, että noudatetaan ehdottoman tiukasti kuria ja määräyksiä. Vähäisinkin leväperäisyys, vähäisinkin velttous täällä selustassa, millä rauhantyön alalla tahansa, merkitsee tuhansien ihmisten tuhoa ja nälänhätää täällä.

Juuri sen vuoksi tällaisiin laiminlyönteihin on suhtauduttava armottoman ankarasti. Tämä on ensimmäinen perusopetus, joka juontuu Neuvosto-Venäjän kansalais-sodasta; tämä on ensimmäinen perusopetus, joka jokaisen puolueentyöntekijän on ehdottomasti muistettava, varsinkin jos hänen tehtävänä on agitaatio- ja propagandatyö; hänen on tiedettävä, että hän on kerrassaan kelvoton kommunisti ja Neuvostovallan kavaltaja, ellei hän pidä kiinni tästä tunnuksesta hellittämättömän tiukasti ja armottoman itsepintaisesti, kun on kysymyksessä pieninkin

laiminlyönti. Nämä ehdot takaavat sen, että saavutamme voiton pian ja pelastumme täydellisesti nälänhädältä.

Kaukaisilta seuduilta saapuvilta tovereilta saamme tietää, mitä tapahtuu syrjäseuduilla. Olen tavannut Siperiasta tulleita tovereita sekä toverit Lunatsharskin ja Rykovin, jotka ovat saapuneet Ukrainasta ja Pohjois-Kaukasiasta. He puhuvat tavattoman hämmästyneinä tuon seudun rikkauksista. Ukrainassa ruokitaan sikoja vehnällä ja Pohjois-Kaukasiassa maitomuorit huuhtelevat astiat maidolla. Siperiasta junat tuovat villaa, nahkaa ja muita rikkauksia; Siperiassa on kymmeniä tuhansia puutia suolaa, mutta meillä talonpoikaisto on suolan puutteessa ja kieltäytyy luovuttamasta viljaa paperirahaa vastaan arvelen, että paperirahalla et jälleenrakenna taloutta, ja täällä Moskovassa saatatte tavata työläisiä, jotka ovat nääntymäisillään nälkään työpenkin ääressä. Sodan jatkuminen on se perussyy, jonka vuoksi emme voi ravita työläisiä paremmin ja parantaa heidän heikennyttä terveyttään. Kymmenet tuhannet ihmiset saavat olla puolinälässä vielä puoli vuotta sen vuoksi, että emme ole ottaneet vaaria Krimistä. Asia ei edisty sen vuoksi, että emme ole riittävän järjestyneitä ja kurinalaisia. Täällä ihmiset menehtyvät, kun taas Ukrainassa, Pohjois-Kaukasiassa ja Siperiassa meillä on ennen kuulumattomia rikkauksia, joiden avulla voitaisiin ravita nälkäiset työläiset ja jälleenrakentaa teollisuus. Talouden jälleenrakentaminen vaatii kurinalaisuutta. Proletariaatin diktatuurin tulee olla ennen kaikkea sitä, että kaupunki- ja teollisuustyöläisten valveutunein, tietoisin ja kurinalaisin osa, nämä työläiset, jotka ovat suurimmassa nälänhädässä ja ovat antautuneet näiden kahden vuoden aikana ennen kuulumattomiin uhrauksiin, että nämä työläiset kasvattaisivat, opettaisivat ja totuttaisivat kurinalaisuuteen koko proletariaattia, joka on usein vähätietoista, sekä kaikkia työtätekevien joukkoja ja talonpoikaistoa. Tässä on jätettävä kaikki sentimentaalisuus ja kaikki puheet demokratiasta. Antaa herrojen eserrien ja menshevikkien jaaritella tästä, he ovat keskustelleet tarpeeksi paljon demokratiasta Koltshakin, Denikinin ja Judenitshin kanssa. Painukoot Wrangelin tykö: tämä antaa heille täydellisen opetuksen. Mutta heille on annettava täydellinen opetus, jos jonkun osalta oppi on jäänyt kesken.

Olemme sillä kannalla, että työläisten, jotka ovat ottaneet kannettavakseen rasitukset ja lunastaneet mitä raskaimpien uhrien hinnalla Neuvostovallalle rauhallisuuden ja vankkuuden, on pidettävä itseään etujoukkona, joka nostattaa valistamalla ja kurinalaisuuteen totuttamalla muut työtätekevien joukot, sillä tiedämme, että kapitalismi jätti meille perinnöksi työtätekevän, joka on täydellisen nöyryytyksen ja sivistymättömyyden tilassa eikä käsitä, että työtä voidaan tehdä myös järjestyneen työläisen johdolla eikä vain pääoman keppikurin alaisena. Mutta hän kykenee käsittämään, jos todistamme tämän käytännössä. Kirjoista työtätekevä ei tätä opi. Hän voi oppia tämän, kun näytämme kaiken tämän käytännössä. Hänen on joko tehtävä työtä luokkatietoisien työläisen johdolla tai alistuttava Koltshakin, Wrangelin y.m. valtaan. Sen vuoksi on hinnalla millä hyvänsä noudatettava mitä ankarinta kuria ja täytettävä tietoisesti kaikki se, minkä proletariaatin etujoukko on määrännyt, mihin se on raskaan kokemuksensa nojalla päätenyt. Kun ryhdymme kaikkiin toimenpiteisiin päämäärämme saavuttamiseksi, kun toteutamme täydellisesti nämä toimenpiteet, niin voimme olla varmoja, että selviydymme imperialistisen sodan aiheuttamasta rappiotilasta ja sekasorrosta. Viljanhankinnat antoivat vuoden 1917 elokuun 1 päivästä lähtien 30 miljoonaa ja vuoden 1918 elokuusta 110 miljoonaa. Tämä osoittaa, että olemme alkaneet selviytyä vaikeuksista. Vuoden 1919 elokuun 1 päivästä lähtien olemme saaneet tähän päivään mennessä yli 150 miljoonaa. Tämä osoittaa, että olemme jo selviytymässä. Mutta emme ole vielä käyneet toden teolla käsiksi Ukrainaan, Pohjois-Kaukasiaan ja Siperiaan; jos tämä tulee tehtyä, niin turvaamme toden teolla ja rehdisti työläiselle kaksi naulaa leipää päivässä.

Toverit, haluaisin puhua vielä eräästä kysymyksestä, millä on merkitystä teille, maaseututyöntekijöille, joihin olen ehtinyt osittain tutustua puolueasiakirjojen perusteella. Haluan sanoa teille, että perustyönänne on oleva ohjaus-, puolue-, agitaatio- ja propagandatyö. Eräänä peruspuutteena tässä työssä on se, että emme osaa järjestää valtion asioita, että toveriemme, jopa tätä työtä johtavienkin toverien keskuudessa ovat säilyneet perin voimakkaina vanhan maanalaisuuskauden tottumukset, jolloin kuuluimme pikkukerhoihin täällä ja ulkomailla emmekä osanneet

edes ajatella, kuvitella, miten työ on järjestettävä valtiollisesti. Nyt teidän pitää tietää se ja muistaa, että meidän on johdettava miljoonia. Jok'ikisen viranomaisen, joka joutuu maaseudulle Keskuskomitean edustajana, valtuutettuna, on muistettava, että meillä on tavattoman suuri valtiokoneisto, joka toimii vielä huonosti, koska emme osaa, emme voi hoitaa sitä kunnollisesti. Meillä on maaseudulla satoja tuhansia opettajia, joita kulakit ovat polkeneet ja pelotelleet ja vanha tsaristinen virkamiehistö piinannut puoli-kuoliaiksi ja jotka eivät voi, eivät jaksakaan käsittää Neuvostovallan periaatteita. Meillä on tavattoman suuri sotakoneisto. Ilman sotilaskomissaarilaitosta meillä ei olisi Punaista Armeijaa.

Meillä on myös yleisestä sotilaskoulutuksesta huolehtiva koneisto, jonka tulee rinnan sotilaallisen työn kanssa suorittaa kulttuurityötä, kohottaa talonpoikaiston tietoisuutta. Tämä valtionlaitos on kovin keho, siinä ei ole todella uskollisia ihmisiä, vakaumuksellisia, oikeita kommunisteja, etkä te, maaseudulle lähtevät kommunistit, saa toimia siitä erillään, vaan päinvastoin teidän tulee toimia yhdessä sen kanssa. Jokaisen puolueagitaattorin, joka ilmaantuu maaseudulle, on oltava samalla myös kansakouluntarkastaja, mutta ei sanan vanhassa merkityksessä, ei siinä mielessä, että hän sekaantuisi opetustyöhön — sitä ei pidä sallia, vaan hänen tulee olla tarkastaja siinä mielessä, että hän yhdenmukaistaa toimintansa Valistusasiain kansankomissariaatin toiminnan, yleisestä sotilaskoulutuksesta huolehtivan laitoksen toiminnan, sotilaskomissariaatin toiminnan kanssa, että hän tuntee olevansa valtiovallan edustaja, Venäjällä hallitsevan puolueen edustaja; ettei hän maaseudulle saavuttuaan esiinny vain propagandistina, opettajana, vaan että hän samalla pitää huolen myös siitä, että ne opettajat, jotka eivät ole kuulleet elävää sanaa, ja nämä kymmenet, sadat sotilaskomissaarit — että he kaikki osallistuisivat tämän puolueagitaattorin työhön. Jokaisella opettajalla täytyy olla agitaatiokirjasia; paitsi sitä, että hänellä täytyy näitä olla, hänen on luettava niitä talonpojille. Hänen on tiedettävä, että ellei hän sitä tee, hän menettää paikkansa. Samoin myös sotilaskomissaareilla pitää olla näitä kirjasia ja heidän on luettava niitä talonpojille.

Meillä on Neuvostovallan käytettävissä satoja tuhansia neuvostovirkailijoita, jotka ovat joko porvareita tai puoli-porvareita tai siinä määrin peloteltuja, etteivät luota lainkaan Neuvostovaltaamme, tai ovat niin etäällä tästä vallasta, joka on muka jossain täällä, Moskovassa, kun taas heidän vierellään on kulakkitalonpoika, jolla on viljaa, mutta pitää sitä hallussaan eikä anna heille, vaikka he näkevät nälkää. Tässä puoluetyöntekijällä on kahtalainen tehtävä. Hänen tulee muistaa, että paitsi sitä, että hän on sananjulistaja ja velvollinen auttamaan poljetuimpia väestökerroksia — tämä on hänen perustehtävänsä, ja ellei hän sitä tee, hän ei ole puoluetyöntekijä eikä häntä voida nimittää kommunistiksi —, hänen tulee olla kaiken tämän lisäksi Neuvostovallan edustaja, hänen tulee ottaa yhteys opettajistoon ja yhdenmukaistaa työnsä Valistusasiain kansankomissariaatin työn kanssa. Hän ei saa olla tarkastaja siinä mielessä, että hän valvoo ja tarkistaa, vaan hän edustaa hallituspuoluetta, joka nyt proletariaatin erään osan välityksellä hallitsee koko Venäjää, ja hallituspuolueen edustajana hänen on muistettava, että hänen työnsä on neuvontatyötä, ja hänen on saatava osallistumaan työhönsä kaikki opettajat ja sotilaskomissaarit ja opetettava heitä toimimaan samalla tavalla. He eivät tunne tätä työtä, teidän on opetettava heitä. He ovat nyt riippuvaisia kylläisestä talonpojasta. Teidän on autettava heitä vapautumaan tästä riippuvaisuussuhteesta. Teidän on muistettava visusti, että te ette ole ainoastaan propagandisteja ja agitaattoreita, vaan myös valtiovallan edustajia, ja teidän ei pidä hävittää olemassa olevaa koneistoa, sekaantua sen toimintaan, sotkea sen rakennetta, vaan teidän tulee toimia niin, että asiallisen neuvojan — propagandistin, agitaattorin — vähäisimmästäkin maaseudulla suorittamasta työstä jäisi aina jälki ei vain hänen valistamiensa kommunistitalonpoikien asiapapereihin, vaan niiden työntekijäin tietoisuuteen, joita te tarkastatte ja ohjaatte, joille annatte tehtäviä vaatien, että jokainen opettaja ja sotilaskomissaari toimisi ehdottomasti neuvostohengessä, tietäisi sen velvollisuudekseen ja muistaisi, että ellei hän niin tee, hän menettää paikkansa, että he kaikki tietäisivät ja tuntisivat, että jokainen agitaattori on Neuvostovallan täysivaltainen edustaja.

Vain täten, kun käytätte voimanne oikein, kymmenker-
taistatte niitä ja saatte aikaan sen, että satojen agitaatto-
rien työ jättää jälkensä organisaatiokoneistona, joka on jo
olemassa, mutta jonka toiminta on vielä vajavaista ja epä-
tyydyttävää.

Toivotan teille menestystä tällä alalla samoin kuin muil-
lakin aloilla. (Jatkuvia suosionosoituksia.)

*Julkaistu v. 1920 kirjasessa:
„V. I. Leninin puhe vastuunalaisten
maaseututoiminnanjärjestäjien
2. yleisvenäläisessä
neuvottelukokouksessa“*

*Julkaistaan
kirjasen tekstiin mukaan*
